

Мавра погледна на свѣтицата, и отри сълзитѣ си. — „Виждамъ само, подзе пакъ да говори като си почина, че дѣцата ми отъ него день на свѣтъ, станаха тѣй набожни, тѣй разумни, тѣй кротки щото, чини ми са, до сега да не сж биле такива. Другитѣ момци преди наборътъ, бѣсѣятъ, пѣятъ, пиянствуватъ, и веселятъ са сѣкакъ, а моята къща га че ли поприлича на Божи домъ — черкова. Единъ отъ синоветѣ ми пѣе черковни молитви, другиятъ, видишь го, отгггггггг са въ едно кѣноше на къщичката ни, дѣто тайно са моли и кръсти, третиятъ милостиня раздава, а пѣкъ снахитѣ ми цѣла нощъ съ сълзи са Богу молятъ, че и дѣцата са учатъ да са молятъ. Сичкитѣ са приготвятъ за свѣтото и велико дѣло. Семо стана и той мълчеливъ и по-набоженъ; други пжтъ си поийваше по чаша ракийка, а сега нече и да му замирише.

Въ туй време заминуваше отъ далечъ Кюдратъ съ нѣкои си селски момчета. Той бѣше облеченъ въ селска спирѣтната дрѣха и вървѣше юнашки. Мавра го изглѣда.

— „Колчемъ си го погледна, отъ милость доплаква ми са, каза тя, той не трѣба да иде. . . .

— Семо кого смѣта да даде, попитахъ я азъ.

— Не зная, нъ когото и да даде, се боли и мило. Сичкитѣ азъ сжмъ носила подъ сърцето си, азъ сжмъ родила, сичкитѣ на ржцѣтъ си държала, люляла и кърмила, когото и да дамъ се едно ми е.

— Митаръ ще доде редъ и за жененитѣ?

— Кой знае; тамъ баща имъ самъ си знае, какво мисли не зная, нъ и той, види са, не е спокоенъ; цѣлата нощъ незаспива, току са обърща ту на едната, ту на другата си страна; се охка и пжшка.

Азъ го слушамъ, нъ мълча. Една нощъ, като не можахъ да са стѣрия, станахъ отъ плѣлото си, дѣто полѣгнахъ замислена, ето го и той са исправи мълченікомъ, отри си просълзенитѣ очи и умилно ми продумл: „слушай Мавро, ний трѣба чѣсто да са молимъ Богу, защото доде вече редѣтъ имъ, да отидѣтъ дѣца-